

BEZPEČNÝ SENIOR

MINISTERSTVO
VNÚTRA
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

PREVENCIA
KRIMINALITY

PREVENCIA
KRIMINALITY
INFORMAČNÁ KANCELÁRIA PRE OBETE

Milí seniori,
ste na zaslúženom odpočinku po rokoch práce, ktorú ste pre seba či svoje okolie vykonávali dlhé roky. Za to všetko si od nás zaslúžite maximálnu pozornosť a úctu. Bohužiaľ, sú medzi nami aj takí, ktorí seniorom nedoprajú prežiť pokojnú jeseň života. Podvodníci, ktorí si často vyberajú niekoho z vás starších. Ste dobrosrdeční, dobroprajní a mnohokrát dôverчивí. Keď môžete, radi pomôžete ľuďom v núdzi. No práve to zneužívajú takí, ktorí si tradičné ľudské hodnoty vôbec nevážia. Hľadajú stále nové a nové

výhovorky a spôsoby, ako by vás obrali o vaše ťažko zarobené úspory.

Ministerstvo vnútra preto prichádza s projektom Bezpečný senior a publikáciou, ktorú práve držíte v rukách. Odhaľuje a vám, seniorom, prináša informácie o rôznych typoch podvodov, s ktorými klamári najčastejšie pracujú a pravidelne okrádajú dôchodcov. Po prečítaní nasledujúcich strán však pred podvodníkmi získate náskok. Ich správanie budete vedieť okamžite prekuknúť a odhalíte ich zlý úmysel. V spolupráci s políciou sa tak stanete hrdinami, ktorí nielenže sami dokážu ochrániť svoj majetok, ale tak aj zabrániť podvodníkovi ďalej klamať vašich rovesníkov.

Verím, že každá táto publikácia nájde uplatnenie v seniorských kluboch po celom Slovensku, ale aj v domácnostiach seniorov a spoločne sa nám podarí povedať šmejd a podvodníkovi DOST!

Tak, aby bol váš zaslúžený odpočinok nie len pokojný, ale hlavne bezpečný.

Denisa Saková
ministerka vnútra SR

L'

O

Dobrák Feri sa zas vŕta v zemi ako každý deň. Záhradu má veľkú, robí mu radosť. Odkedy mu manželka umrela, je to jeho jediné potešenie. Pestuje zeleninu, ovocie a kvety, aby mal čím ozdobiť manželkin hrob. V obchode sú kvety drahé a tie zo záhradky mala aj tak vždy najradšej. Deti mu vravia, aby sa toľko nedrel na tej záhrade, veď to ani sami všetko nezužitkujú, načo toľko driny? Aj im prikývne, pritaká a zas ide okopávať hriadky. Veď pre vnúčence je zdravšie domáce jablíčko a mrkva a čo nepojedia,

rozdá susedom. Preto mu nepovedia inak než dobrák Feri, najradšej by sa rozdal celý. Tak ho vychovali, a tak aj umrie. Ľudia si majú pomáhať, ak by si nepomáhali, neboli by ľuďmi...

Z práce ho vytrhne hlas spoza brány: „Dobrý deň, ujo. Prepáčte, ale potrebovali by sme pomoc. Pokazilo sa nám auto a my si nevieme dať rady..." prihovorí sa mu mladá žena a muž pri nej prikyvuje. „Aleja neviem opravovať autá... to musíte inam,“ krúti dobrák Feri rozpačito hlavou.

„Viete, my robíme obaja na kamióne. Išli sme z Pardubíc, plný kamión nanukov. Keď ich nepreložíme rýchlo do mraziarenského auta, tak sa všetky pokazia. Mraziarenské auto sme už pozháňali, aj chlapov, čo nám pomôžu, ale nemáme ich ako zaplatiť,“ vysvetľuje opálený muž. „Keď sa nám ten tovar pokazí, budeme ho musieť zaplatiť. Je to tovar za 14 000 eur,“ uprie naňho zúfalý pohľad žena a muž jej rýchlo skáče do reči: „To je skoro 380 000 českých korún...skoro pol milióna. Viete, my sme manželia, máme tri malé deti, jedno je choré na srdce. Platíme lekárov, liečenia... ak by sme mali zaplatiť peniaze za pokazené nanuky, tak nebudeme mať pre synčeka na liečbu.“

Tol'ko informácií naraz! Dobrák Feri je z toho celý domotaný. On predsa nemá pol milióna! Kdeže by ho vzal?! Pomohol by, veľmi rád by pomohol... keby tak jabĺčka pre deti alebo zeleninu... ale pol milióna?!

„Jaj, Bože, veď to my by sme od vás ani nechceli. Božechráň! My by sme vás len chceli veľmi pekne poprosiť, či by ste nám nepožičali na tých chlapov, čo nám nanuky preložia do mrazáku,“ prosebne sa naňho zadíva mladá mamička.

Muž jej zas rýchlo skočí do reči:

„Ujo, viem, že dnes je doba zlá, aleja aj

manželka veríme, že sú aj ľudia, ktorí majú srdce. My by sme si potrebovali od vás požičať 2000 eur. Aby ste nám verili, necháme vám tu svoje papiere - adresu, mená, telefónne čísla...”

Žena mu strká pod nos puzdro na doklady, všetko mu tu nechá.

Hneď, keď prídu do Pardubíc, tak mu peniaze pošlú späť.

„Aleja nemám doma toľko peňazí, kdeže by som toľko doma schoval?“

„A v banke? V banke máte peniaze?“
nalieha žena a už mu núka, že ho vezmú do banky, aby si vybral, koľko treba.

Nuž hej, v banke má čosi, na pohreb, aby deti s ním nemali starosť. Tak teda, keď tak veľmi prosia... veď si nevezme na svedomie ich chorého synčeka... čo ak by museli zaplatiť toho polmilióna a chlapec by zostal bez liekov. To nie, to on, dobrák Feri, nemôže dopustiť!

Do Pardubíc je dlhá cesta. Kým tí mladí ľudia vybaví všetko potrebné... tak deň - dva potrvá, kým mu pošlú peniaze. Sľúbili, že expresnou zásielkou, do vlastných rúk. Nemusí ísť ani na poštu, poštárka mu ich prinesie. Tak okopáva hriadky a vyzerá poštárku Evičku. Zatiaľ nechodí, už prešiel týždeň. Možno bude lepšie, ak sa zájde spýtať na poštu, možno sa poštárka pomýlila, odniesla zásielku inam. Možno...

- Srdcervúce príbehy cudzích ľudí väčšinou klamú.
- Nedávajte neznámym ľuďom svoje peniaze!
- Nechod'te s nimi do banky pod žiadnou zámienkou!
- Doklady, ktoré vám nechajú ako záruku, môžu byť falošné.
- Ak sú vám neznámi podozriví, volajte políciu!

KTO VOLA V NOCI

[www.youtube.com/watch?](http://www.youtube.com/watch?inue=5&v=F13Y84ZMNt8)

Crrrn, crrrn! Naliehavo vyzvára pevná linka u starkých Kovačičových. Taký telefón sa dnes už málokde vidí. Ale starkí naň nedajú dopustiť, mašina je to dobrá, slúži už vyše 25 rokov. Dušan a Júlia majú obaja po sedemdesiatpäťke. Novým mobilom príliš nerozumejú. Čert aby ich vzal, mobily! Dnešní mladí telefonujú všade, ešte aj u lekára pretriasajú svoje súkromie do telefónu. Vojdú do čakárne, ani nepozdravia oči neodlepia od obrazovky. To je slušné?! Sú takmer tri hodiny ráno. Kto už by len teraz starkým volal? Iste sa niečo vážne muselo stať.

[inue=5&v=F13Y84ZMNt8](http://www.youtube.com/watch?inue=5&v=F13Y84ZMNt8)

Zo spálne sa vyšuchtá rozospatý Dušan:
„Hej... volám sa Kovavič...o čo ide... čo??!!
Preboha...čo sa mu stalo... dajte mi ho k telefónu... Janko, synu...čo sa stalo... nerozumiem, zle rozprávaš... ale my nemáme toľko peňazí.“

„Čo sa stalo Dušan? Šak sú tri hodiny ráno... no hovor, hovor," dobiedza vystrašená Júlia.
„Volala nejaká pani, že Janko havaroval...
„Preboha! Žije? Je celý? Janko môj, Janko môj..." Júlia spína ruky k nebu.

„Žije, žije, neboj sa... ale potrebuje peniaze. Musí ich dať nejakému známemu, aby vybavil u policajtov, nech mu nevezmú vodičák.“

„Kriste na nebi, čo tam po vodičáku, len nech je náš Janko v poriadku. Prečo by mu ho mali zobrat?!“

„Lebo mal vypité a havaroval. Teraz je už ošetrený a je u policajtov na výsluchu. O siedmej sem má prísť jeho kolegyňa pre peniaze. Dá ich tomu človeku, čo to vybaví.“
„Koľko potrebuje?“

„Dve tisícky. Julka, my to musíme urobiť pre syna! Ved'je vodič z povolania...keď príde o robotu, bude to veľké nešťastie...“

„Iste, isteže, ako by nie? Musíme mu pomôcť, musíme Jankovi pomôcť, môjmu Janíkovi,“ lamentuje zdrvená matka.

Crnn, crrrn! Tento raz zúrivo vyzvára zvonček pri dverách. Už je sedem, pred dverami stojí uponáhľaná mladá žena.

Vraj Jankova kolegyňa, taká milá pani. Ako dobre, že má Janko takých priateľov, čo mu pomôžu v nešťastí.

Náhľivo vysvetľuje, čo sa stalo: „Nebojte sa, on už je v poriadku, len musí zostať na polícii. Máte tie peniažky? Musíme konať rýchlo, aby to policajti nedali do záznamu. Potom už nevybavíme nič. No máte tie peniaze, máte ich?“

Júlia ešte raz preráta úspory, rovné dve tisícky, tak povedala tá pani. Dala by aj viac, pre Janka, veď je ich jediný syn. Akoby to bolo, keby vlastnému dieťaťu nepomohli?!

A že je v poriadku, t'o jej odľahlo. „Janko sa sám ozve, až ho pustia z výsluchu," tak povedala tá žena. Teraz mu nesmú volať. Tak starkí sedia pri telefóne a čakajú. Najneskôr o desiatej už bude prípad uzavretý, určite sa ozve... Je 10:30,

stále nevolá. Asi ešte riešia papierovačky, byrokracia je všade... Jedenásť... stále nič.

Tak zavolajú? Skúsia, veď už prešlo dosť času. Akože? Janko je v práci? V noci doma normálne spal, čože si t'o starkí vymýšľajú? Aké nehoda? On, že by pil za volantom? Ani myslieť! Veď nie je blázon, vyhodili by ho z roboty za také dačo, to starkí sa iste zbláznili...!

- **Nenechajte sa oklamať, ak vám vraj volajú blízki z neznámeho čísla.**
- **Nenalet'te, ak tvrdia, že sú chorí, Nenalet'te podvodníkom, ktorí tvrdia, že sú známi vašich blízkyh.**

Ukončite hovor a sami zavolajte blízkyh a overte si, či sú v poriadku.

Akýkoľvek podozrivý telefonát hláste polícii!

FALOŠNE PENIAZE

www.youtube.com/watch?v=P-x2ekBtI

Pred domom pána Bartolomeja zastalo čierne auto. Dávno už u nich nikto na takom nebol. Dcéra býva v dome oproti, chodievala k nim pešo. Starček pozerá spoza záclony. Z auta vystúpi mladý muž oblečený v tmavom. Nepozná ho, tvár mu zakrýva čierna čiapka so šiltom. Pristúpi ku dverám, zdá sa, že si číta menovku.

„Dobrý deň prajem! Vy ste pán Bartolomej Kasanický? „

Prikývne a mladík pokračuje: „Ja som Alfonz Havara, policajný agent. V tomto obvode sa dostali do obehu falošné bankovky. Máte doma nejaké papierové peniaze?

„Ukážte mi nejaký preukaz, či ste naozaj policajný agent,“ ostrážito vyzve mladíka Bartolomej.

Muž hodí pohľadom na auto za bránou: „Doklady mám v aute, ale mám pri sebe odznak policajného agenta,“ vyhrnie si golier na saku, kde má pripnutý odznak.

Bartolomej sa uspokojí a púšťa muža do domu. Cestou mu policajt vysvetľuje, že falošné peniaze im už hlásili z miestnej banky i z pošty. Pýta sa na dôchodok.

„Áno, áno,“ pritakáva starček, „poštárka ho doniesla minulý týždeň mne aj

manželke. Manželka je teraz u lekára, trápi ju srdce, chuderku..."

„Potrebujem si prezrieť všetky papierové peniaze, ktoré máte. Overím, či sú falošné. Ak sú, zoberieme otlačky a začneme vyšetrovanie.“

Bartolomej vyberá bankovky zo šálky, do ktorej si s manželkou odkladajú dôchodky. Ukladá na stôl 650 eur. Policajt ich berie do rúk a dôkladne prezerá pomocou špeciálneho prístroja. „Zvláštne, vyzerá ako obyčajná vrecková baterka," pomyslí si Bartolomej.

„Je mi ľúto, pán Kasanický, jedine táto desaťeurovka nie je falošná." tvrdí policajt:

„Tie ostatné sú iné ako originál. Pozrite sa, napríklad táto stovka, vidíte tie tiene na maľbe? Na skutočných také nie sú.“

Starček nešťastne klesne na stoličku:

„Preboha, a teraz čo budeme robiť?! Ja by som tých podvodníkov pozatváral, až by dušu vypluli!"

„A o to sa presne snažíme. Treba ich vypátrať, potrebujeme pomoc občanov, ktorých sa to týka. Máte doma ešte nejaké bankovky? Alebo máte peniaze v banke?" vyzvedá policajt.

„Kdeže v banke! My so ženou neveríme bankám. Niečo máme schované u dcéry... Ježišmária, manželka bola u dcéry zobrat peniaze na náhrobné kamene. Bože, či nie sú falošné aj tie... v pondelok ich nesieme do kamenárstva.“

Bartolomej ich náhlivo hľadá v sekretári, vyberá spomedzi sviatočného riadu ukrytú obálku s piatimi stovkami. „Ach, Bože môj, aj tieto sú falošné?!“ To sa mu snáď len sníva, krúti neveriacky hlavou.

„Nebojte sa, tak do dvoch-troch dní páchatel'a usvedčíme na základe otlačkov

prstov. Práve kvôli tomu zoberiem peniaze k nám na kriminálku, aby sme zaistili stopy...“ Mužovi zvoní mobil: „Áno... Muškátová 12... o chvíľu som tam... Pán Kasanický, odvolali ma k naliehavému prípadu.“

Bankovky beriem k nám, zajtra sa zastavím a spíšeme protokol.“

Bartolomej zúfalo krúti hlavou: „A čo teraz... dá nám niekto riadne peniaze, ktoré nebudú falošné? Kto nám ich dá? Čože teraz budeme robiť?“ lamentuje, ale policajt už náhlivo odchádza. „Všetko vám vysvetlím zajtra. Musím utekať... Zamknite za mnou, pán Kasanický, treba byť opatrný. Kadejakí chuligáni sa po svete potulujú.“

Keď sa stará pani Kasanická vrátila od lekára, našla manžela stále zúfalo sediaceho na stoličke. Bartolomej jej porozprával všetko, čo sa mu dnes prihodilo. „Zbláznil si sa?!“ rozčúlila sa Anna. „Ved'včera hovorili v správach, že v Blatnom sa po domoch potulujú falošní policajti, vrah okrádajú ľudí... Tvária sa, že kontrolujú falošné peniaze! Čo si to len vyviedol, čo si to len vyviedol...?“

SENIORI, POZOR!-

- Policaĳti nikdy nekontrolujú vaše úspory.
- Totožnosť policaĳta si môžete overiť na telefónnom čísle 158.
- Nikdy nevpúšťajte do domu policaĳtov bez dokladov!
- Nikomu nedávajte do rúk svoje peniaze!
- Ak je vám muž zákona podozrivý, volajte skutočných policaĳtov!

FALOŠNÝ ÚRADNÍK

www.youtube.com/watch?time_continue=l&v=rWlDeielk7w

Pred starou chalúpkou posedáva starček. Vyhrieva si na slniečku staré kosti, také staré ako sama chalúpka. Jeho otec ju postavil vlastnými rukami. Dokončil ju v tridsiatom štvrtom, práve v ten rok, keď sa starček narodil. Bola to ťažká doba, veru, ťažká. Chalúpka je malá, ale aj tak sa do nej pomestili ôsmi, rodičia a šesť detvákov. On bol jediný syn, sestry sa povydávali, chalúpka ostala jemu.

Pred bránou zaparkuje auto, vystúpi prísne vyzerajúca dáma, tak po päťdesiatke. Upätý

nohavicový kostým, okuliare a veľká taška, čo jej visí na pleci.

„Vy ste pán František Kulavý, narodený 21. 2.1934?“ pýta sa stroho.

„Ja som Helga Šamotová, zo sociálnej poisťovne. Mám pre vás dobrú správu. Viem, že s'te diabetik a máte problémy aj s tlakom. Doniesla som vám preplatok za lieky.“

„Za ktoré lieky?“ vŕta starčekovi hlavou.

„To ja neviem, za ktoré lieky presne, ale určite ste aj v telke počuli, že ak dávajú dôchodcovia viac peňazí za lieky, ako hovorí zákon, tak to, čo preplatia, im vracia sociálna poisťovňa.“

„Hej, niečo som započul... A koľko mi vrátite?“ „23 eur a 80 centov,“ oznámi dáma a už vyberá z tašky obálku s peniazmi, chvíľu sa v nej prehrabuje a vytiahne bankovky:

„Nemám už drobné... bola som dnes u deviatich dôchodcov, všetky drobné som minula... máte mi vydať z päťdesiatky?“

„No neviem... možno aj mám. Počkajte, idem sa pozrieť.“

Dáma sa rezko vyberie za ním: „Ale veď môžete počkať t'ú, prinesiem vám,“ ohradí sa starček. „To viete, žijem sám, starý chlap, nemám v dome poriadok pre dámsku návštevu,“ dodá zahanbene.

„Potrebujem aj váš podpis,“ tlačí sa dáma do domu, „... že som vám tých 23,80 dala. Musí mi to v papieroch všetko sedieť!“

Starček z kredenca vyberá vrecúško s odloženými peniazmi. Berie z neho drobné mince a dve desaťeurovky. Vrecúško odloží znova pod tanier, odkiaľ ho vzal. Starostlivo ráta peniaze na výdavok.

„Potrebujem ešte váš občiansky preukaz a preukaz poistenca. Musím do tohto papiera zapísať údaje a potom mi to podpíšete," prikazuje úradníčka.

Starček jej podáva občiansky preukaz a húta: „Kdeže mám tú zdravotnú kartičku?“ snaží sa rozpomenúť. „Počkajte, včera mi bola vnučka vybrať lieky v lekárni. Asi ju dala do spálne aj s liekmi... moment..."

Kým sa starček odšuchce z izby, úradníčka si dôkladne prezrie príbytok. Skromná kuchyňa sa môže popýšiť len stolom so štyrmi stoličkami. Jediný kus nábytku, ktorýju ako tak zdobí, je masívny kredenc.

Za sklenenými dvierkami je uložených zopár riadov, jeden tanier akosi nakrivo...

„Predstavte si, spadla pod nočný stolík,“ volá starček z chodbičky, kým sa unaveným krokom vracia do izby za úradníčkou.

„Hlavne, že som ju našiel... ale, kde ste pani?“ Zmätené sa obzerá po izbe - úradníčky niet. „No...a ani jej ju netreba? A tie podpisy?“ dumá starček.

Kým starček pochopil, ako sa nechal napáliť, prešla hodná chvíľa. Spočiatku hľadal svoj preplatok za lieky. Tu predsa bol, na stole, pani mu ho tam položila, kým šiel hľadať drobné na výdavok. Stôl je prázdny, žiaden preplatok, žiadne drobné ako výdavok. Rozhliadne sa po izbe, všetko sa zdá byť v poriadku, len tie dvierka na kredenci... sú otvorené... ale zavrel ich predsa... isto si pamätá, že ich zavrel, keď odtiaľ bral peniaze... alebo, že by zabudol...?

SENIORI, POZOR!-

- Úradníci pri návšteve v domácnosti nenarábajú s hotovosťou.
- Úradníci vám nikdy osobne nedoručia peniaze, ani ich od vás nežiadajú.
- Úradník sa vždy musí na vaše požiadanie preukázať preukazom.
- Jeho totožnosť si môžete na danom úrade overiť.
- Ak je vám úradník podozrivý, nahláste návštevu polícii.

VÝLET S PREKVAPENÍM

<https://www.youtube.com/watch?v=QSKShCvMfeg>

V jedno májové ráno sa pán Jozef vybral na stretnutie seniorov do kúpeľného mesta.

V jeho veku už málokde chodieval. Predsa len, sedem krížikov na krku, kĺby ho neposlúchali a deti majú svoj život, dedka navštívia len z času na čas... Preto sa potešil keď si v schránke našiel letáčik na seniorský výlet spojený s predajnou akciou. Usporiadatelia sľubovali, že stráví príjemný deň v spoločnosti iných seniorov. K tomu teplý obed a malý darček ako pozornosť.

Keď dorazili do cieľa, namiesto sľúbenej prehliadky kolónády seniorov zavreli do

dušnej spoločenskej miestnosti v kultúrnom dome. Po dvoch hodinách sedenia na tvrdej školskej stoličke sa prihlásil jeho operovaný kĺb. Tak sa rozhodol, že si pôjde radšej sadnúť na mäkké sedadlo autobusu.

Na chodbe ho však zastavil pár milých ľudí, slušne oblečený štyridsiatnik a pekná slečna v úhladnom kostýmčeku. Stoja pri stolíku s vystaveným tovarom.

„Už to skončilo pane?“ osloví ho zvonivým hlasom usmievavá slečna.

„Ešte nie, ale už ma akosi pobolieva noha, musím si ísť sadnúť do autobusu, aby som šiju vyložil hore. Vtedy nebolí, potvora.'

„Aj ste si niečo vybrali, čo by ste chceli mať doma? Vidíte, ako tá technika pokročila. Už nemusíme robiť nič, všetko za nás urobia stroje,“ pokračuje slečna v rozhovore.

„Veru, veru. Chcel som niečo pre dcérku. Stolový ohrievač, bude mať päťdesiatku... ale tá noha puchne, viete... a bolí...,

„Ale to je škoda, že odchádzate,“ pridá sa k rozhovoru muž. „Máte vstupenku? Môžete mi ju ukázať?“ Pán Jozef vytiahne z vrečka vstupenku a podá ju sympatickému

promotérovi, ten ju skontroluje s údajmi v počítači. Naradostene oznámi Jozefovi, že jeho vstupenka je výherná a získa darček podľa vlastného výberu. Pán Jozef sa veľmi poteší, keď mu slečna podá stolový ohrievač.

„Ja som nikdy v živote nič nevyhral.

To je naozaj darček?“

„Naozaj, pane. Tu si sadkajte, my pripravíme papiere, že sme vám darček odovzdali.

Aby si naši nadriadení nemysleli, že sme si ho nechali. Musíme mať papiere v poriadku, chápete?“

Jozef si sadne na stoličku a kým promotér pripravuje papiere, slečna okolo neho neustále hrkúta: „Ani si neviete predstaviť, ako sa teším... aj za vás. Viem, ako sú na tom dnes ľudia vo vašom veku. Zaslúžili by ste si, aby sa o vás spoločnosť lepšie postarala.“ Medzitým mu promotér strká do rúk husto popísané strany: „Len dva podpisy a ohrievač je váš.“

„Zabudol som si okuliare... čo to podpisujem?“

Usmievavá slečna ho milo potľapká po ramene: „To dávame podpísať všetkým ľuďom, ktorí u nás vyhrali v žrebovaní.“

Je to štandardná zmluva... veď ako sme hovorili... na všetko musíme mať papiere, viete, čo je to byrokracia, nie?“

„Veru, že viem,“ pomyslí si Jozef v duchu.

„Bola za komunizmu a aj teraz všetko stojí na papieroch. Aspoň, že dnes existujú takí milí ľudia ako táto slečna. Pripomína mu jeho nebožku za mlada, tiež bola taká usmievavá a neustále štebotala. Ach, ako to už bolo dávno. Aspoň na pár minút sa pri tejto slečne opäť vrátil do mladosti... Kto by takej milej dáme nepodpísal zopár papierov?“

Pán Jozef trpko oľutoval nostalgii, s akou si pri štebotavej slečne zaspomínal na svoju nebožku. O pár týždňov mu prišla domov faktúra na 800 eur, ktorú vraj musí zaplatiť. Podpísal predsa kúpnu zmluvu. Ale mu deti vynadali, keď to zistili. Vraj somár starý, naletel šmejdom, čo s tým teraz? Deti to zaplatia, on nemá z čoho, ale druhýkrát sa už takto napáliť nenechá!

SENIORI, POZOR!

- Nenechajte sa nalákať na výhodnú ponuku prezentačnej akcie!
- Na prezentačných akciách vám nikto nič nedá zadarmo!
- Každý papier si poriadne prečítajte, kým ho podpíšete!
- Čítajte aj malé písmená!
- Nenechajte sa zmiasť milým priateľským správaním podvodníkov!

DESATORO BEZPEČNÉHO SENIORA

1

NENALETÍM
NA „VÝHODNÝ
NÁKUP

2

NEDÁM
PENIAZE DO RÚK
CUDZÍM ĽUĎOM

3^ NENECHÁM SA OKLAMAŤ
POD ZÁMIENKOU PROBLÉMOV
____ MOJICH BLÍZKYCH

4

NEVPUSTÍM DO DOMU
CUDZIEHO ČLOVEKA,
ABY MA OKRADOL

5 " NEUKÁŽEM
SKRÝŠU NA PENIAZE
____ CUDZIEMU ČLOVEKU

6

NENALETÍM
FALOŠNÝM POLICAJTOVI
A INÝM ÚRADNÍKOM

7^

NEDÁM SA OKLAMAŤ
FALOŠNÝMI KAMARÁTI
____ MOJICH VNÚČAT

' NENALETÍM NA FALOŠNÉ
ZDRAVOTNÉ PROBLÉMY
CUDZÍCH ĽUDÍ

9

NEROZMIEŇAM
PENIAZE CUDZÍM
ĽUĎOM

10

NENASTUPUJEM
K CUDZÍM
DO AUTA

DÔLEŽITÉ TELEFÓNNE ČÍSLA

158
POLÍCIA

0800 172 50D
SENIOR LINKA

.....
j TELEFÓN PRÍBUZNÉHO

www.desatoro.sk

SENIORI HĽADÁTE RADU?
STALI STE SA OBETOU TRESTNÉHO ČINU?
PODVODU, NÁSILIA, KRÁDEŽE?
NAVŠTÍVTE INFORMAČNÉ KANCELÁRIE PRE OBETE TRESTNÝCH ČINOV.

Úradné hodiny
Pondelok - štvrtok: 08:00 - 15:00
Piatok: 08:00 - 14:00
npobete@minv.sk

Banská Bystrica
Štefánikovo nábrežie 7
tel. č.: 0961 605 790

Trenčín
Hviezdoslavova 3
tel. č.: 032 7411250

Bratislava
Tomášikova 46
tel. č.: 0961 046 014

Žilina
Janka Králá 4
tel. č.: 041 511 7425

Trnava
Kollárova 8
tel. č.: 033 556 4709

Prešov
Námestie mieru 3
tel. č.: 051 708 2458

xxxxx
Štefánikova trieda 69
tel. č.: 037 654 9324

Košice
Komenského 52
tel. č.: 055 6001445

p| LiveChat/online poradňa
Sžsf www.prevenciakriminality.sk

Mimo úradných hodín kontaktujte "SENIOR linku"

0800 172 500

ISBN978 - 83-973257-0-1

